

Les stations de la RATP sont indiquées par un cercle blanc.
 Les stations de la RER sont indiquées par un rectangle blanc.
 Les stations de la Transilien sont indiquées par un rectangle gris.
 Les stations de la SNCF sont indiquées par un rectangle noir.

- M Métro
- RER RER
- T Transilien
- A Aéroport de Roissy-Charles de Gaulle
- B Aéroport de Paris-Montigny-Meaux
- C Aéroport de Paris-Orly
- D Aéroport de Paris-Matignon
- E Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- F Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- G Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- H Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- I Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- J Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- K Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- L Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- M Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- N Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- O Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- P Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- Q Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- R Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- S Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- T Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- U Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- V Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- W Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- X Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- Y Aéroport de Paris-Charles de Gaulle
- Z Aéroport de Paris-Charles de Gaulle

Jacques Jouet

Metrodigte

“Digt om Paris’ metro” skylder Pierre Rosenstiehl fra OULIPO en optimering af gennemkørslen i eet stykke af hele det parisiske metronet (som minimerer antallet af gentagne strækninger og skift), der har sat mig i stand til at skrive digtet den 18. april 1996 mellem klokken 5:30 og 21 ad følgende rute:

<i>fra...</i>	<i>(linie)</i>	<i>til...</i>
République	9	Mairie de Montreuil
Mairie de Montreuil	9	Nation
Nation	6	Étoile
Étoile	2	Porte Dauphine
Porte Dauphine	2	Nation
Nation	1	Château de Vincennes
Château de Vincennes	1	Grande Arche de La Défense
Grande Arche de La Défense	1	Franklin-Roosevelt
Franklin-Roosevelt	9	Richelieu-Drouot
Richelieu-Drouot	8	Créteil-Préfecture
Créteil-Préfecture	8	Bastille
Bastille	5	Gare d'Austerlitz
Gare d'Austerlitz	10	Boulogne
Boulogne	10	Javel
Javel	10	Michel-Ange-Auteuil
Michel-Ange-Auteuil	9	Pont de Sévres
Pont de Sévres	9	Richelieu-Drouot
Richelieu-Drouot	8	Balard
Balard	8	La Motte Piquet-Grenelle
La Motte Piquet-Grenelle	6	Pasteur
Pasteur	12	Mairie d'Issy
Mairie d'Issy	12	Porte de la Chapelle
Porte de la Chapelle	12	Marcadet-Poissonniers
Marcadet-Poissonniers	4	Porte de Clignancourt
Porte de Clignancourt	4	Porte d'Orléans
Porte d'Orléans	4	Montparnasse-Bienvenüe
Montparnasse-Bienvenüe	13	Châtillon-Montrouge
Châtillon-Montrouge	13	Gabriel Péri-Asnières-Gennevilliers

Gabriel Péri-Asnières-Gennevilliers	13	La Fourche
La Fourche	13	Saint-Denis Basilique
Saint-Denis Basilique	13	Saint-Lazare
Saint-Lazare	3	Pont de Levallois
Pont de Levallois	3	Gallieni
Gallieni	3	Gambetta
Gambetta	3bis	Porte des Lilas
Porte des Lilas	11	Mairie des Lilas
Mairie des Lilas	11	Rambuteau
Rambuteau	11	République
République	5	Bobigny-Pablo Picasso
Bobigny-Pablo Picasso	5	Jaurès
Jaurès	7bis	Pré-Saint-Gervais
Pré-Saint-Gervais	7bis	Louis Blanc
Louis Blanc	7	La Courneuve
La Courneuve	7	Mairie d'Ivry
Mairie d'Ivry	7	Maison Blanche
Maison Blanche	7	Villejuif-Louis Aragon
Villejuif-Louis Aragon	7	Place d'Italie
Place d'Italie	5	République

HVAD ER ET METRO-DIGT?

Jeg skriver fra tid til anden metrodigte. Dette er sådan et digt.

Vil De gerne vide hvad et metrodigt er? Lad os antage at svaret er ja. Så se her hvad et metrodigt er.

Et metrodigt er et digt der er skrevet i metroen i løbet af den tid en tur tager.

Et metrodigt har lige så mange vers som rejsen har stationer, minus een.

Det første vers udtænkes mellem rejsens to første stationer (afgangsstationen iberegnet).

Det skrives ned når toget holder ved station nummer to.

Det andet vers udtænkes mellem rejsens station nummer to og rejsens station nummer tre.

Det skrives ned når toget holder ved station nummer tre. Og så videre.

Der må ikke skrives noget ned mens toget er i fart.

Der må ikke udtænkes noget mens toget holder.

Digtets sidste vers skrives ned på perronen på den sidste station.

Hvis rejsen indebærer et eller flere lineskift indeholder digtet to eller flere strofer.

Hvis togstammen uheldigvis skulle standse op mellem to stationer er der altid tale om et delikat øjeblik under udarbejdelsen af et metrodigt.

VII. DIGT OM PARIS' METRO

Hvis det at herske, beherske timernes gang, snarere er at overrumple sig selv end at forudse alt,
 så er de første minutter allerede gået mig lidt imod.
 Jeg har mere tid end jeg har brug for til at fortælle hvordan.
 Jeg havde håbet på en let regn udenfor for at søge ly under et dækkende begreb og kun beholde lidt fugt på hånddryggen, til hvis jeg blev tørstig,
 men klokken halv seks var natten tør og mild og sort som en sort kjole, der er oplyst indefra
 af en krop, som holder sig oprejst med alle sine dele.
 Overraskelsen ligner en værensåbenbaring derved, at den genkender noget, *som ikke har været der,*
 eller som ikke var på den plads, optalt i sekunder, som var blevet det tildelt i kraft af en helt særlig tiltro til en verdensorden.
 Hvad angår lovenes trappe, så er det ene af sand,
 et trin der mangler, under den gående som helt glemmer sin vægt.

Jeg er kommet til enden af den første fangarm
 uden et eneste glimt af Montreuil bag køjet,
 en monoman Tristan Tzaras monokel med et monokromt forsuttet blå blå bolche.
 Og jeg slår bak for at piske mælken op,
 en blandt flere fredelige og diskrete skæbner.
 Jeg løfter skam – alle fem fingre.

Jeg kan ikke rigtig tro fuldt og skinnefast på minutters realitet, selv om de er beregnet
 med en utvivlsomt ringe fejlmargen.
 Første gang jeg kommer ud i fri luft, i øvrigt ved BEL-AIR, er det lidet opsigtsvækkende på grund af mørket,
 som kun er nået til, deroppe, at putte lidt blå mælk i det sorte og røre tankefuldt rundt med sin lille solske.
 Dagens første Seine får mig til at tabe brillerne ned på papiret.
 Den første Seine og den første byggeplads, hvis jeg ikke medregner det grønne skur på perronen på RÉPUBLIQUE, ved afrejsen, fuldt af redskaber og af arbejdernes gråt-i-gråt.
 Dette togs opbremsning er uhørt og enerverende,
 som om maskineriet bebrejdede os at vi ventede på det holdt.
 Nu har jeg allerede sagt *vi* uden at spørge de andre om lov,
 hvilket er en overdrivelse, der passer som fod i hose til den orfiske figur, som denne morgen tror, han er den siddende skriver for et helt dynasti af dagens rejsende.
 På DENFERT-ROCHEREAU blev der første gang kigget nysgerrigt på mit papir af en vinrød indtrængerske, spadseredragt, to tasker,
 på den ene er jorden broderet, med en raket der flyver rundt om,

mens jeg ved at jeg i dette øjeblik passerer lige forbi rue Mizon.
Jeg ventede mig at himlen efter PASTEUR ville have samme violette farve,
og at her og der en lejlighed i mindretal ville have vækket sine lamper,
mens *Loto* og *Hotel Ibis* endnu ikke har slukket deres skilte.
Jeg nærmer mig den anden Seine, som er Seinens anden ende,
men jeg tror ikke et sekund at Paris' Kommune vil lave kontorer om til
almennyttige boliger.
Ved PASSY kører metroen tværs gennem en bygning.
Vi måtte, det var nok, dykke under jorden igen
for at lede mig frem til synet af en rødrombet jakke, det øverste af ryggen,
hår der skinner af lak.
Til den pris gør det godt at skrive.

Strofen havde to vers. Hvad skulle Paris erstatte?
Lidet frygtede delfinen Gilliatts blæksprutte.

Nonnen med det tospidsede hovedlin er et populært tema i reklamerne for tiden.
Man kan ikke altid klæde dem alle sammen af eller bare gå efter mellemløsningerne,
deraf poesiens godtroenhed, den er ikke bange for at bruge det upåfaldende til at
holde ekstremerne på afstand
og den opdager somme tider, at den behersker tilfældigheden.
En vitruvisk dame på en reklame for Galeries Lafayette er ved at dreje rundt i O'et i
10%, tegnet som bogstavet O og ikke som tallet 0.
Jeg kan godt lide hende.
Jeg har altså givet mig selv lov til godt at kunne lide hende, til at tage mig tid til det,
ligesom jeg godt kan lide plastickilen mellem ryglænet
og togets ydervæg,
tegn på det nødvendige lapperi på et ret lortet industrielt design.
Jeg er ikke mindre lykkelig end hvis jeg denne morgen var gået en tur på landet,
hvilket ikke vil sige, at jeg ikke skal ud og gå en tur på landet i overmorgen tidlig.
Men "landet" dukkede allerede op da jeg kom op i det fri ved BARBÈS hvor himlen
havde lyserøde striber.
Pierre må have ladet mig begynde med højbanen,
først den højbane som hans grandonkel Friese har bygget, og så den der er bygget af
en konkurrent, men jeg ved ikke... – det er jo en branche hvor man siger "kollega".
Jeg er fræk nok til at lægge vers på vers
med den beruselse det medfører.
Der er mange kvinder der hæver sig op på deres hæle,
altsammen for at bruge højden til at se tyndere ud.
Man når de sidder ned, nytter det ikke:
der må hurtigst muligt tages patent på hæle til balderne
som kan løfte gennemsnitsbønnestagens puder op fra sædet.
Så mangler der kun et sæt drivhuslamper under loftet.

At være stille mens vi holder, med løftet pen
 et øjeblik, er det meget korte vers' luksus.
 Prokustes er aldrig tilfreds med overensstemmelsen mellem vers og tid,
 men det ved jeg ikke om De er klar over, Prokustes er lidt til en side, det kan man
 roligt sige.

Det nytter ikke at løbe, jeg tror jeg er taget afsted i rette tid
 med en dagsbefaling og et par overstadige opmuntringer.
 Kultur er at få noget til at gøre noget andet:
 med elektricitet brænder forholdsvis færre lader og store egetræer op end for
 tohundrede år siden,
 og Buffons lynafleder ligger i en montre i Montbard.
 En mund gaber over for mig.
 Men hvilken værdighed er der ikke i hver eneste af vores kroppe, udstyrede som de er
 med et dagsværk!
 Blive færdig med en roman; blive færdig med en *Que sais-je?* (på nettet, naturligvis),
 mens man har et slips med bonsaimotiver på;
 købe ind til fordelagtige renter i niende måned;
 blive digt i arbejdstiden
 i den håndværksmæssige sammenføjnings nøjagtigheds navn
 ved diskret at benytte sig af erhvervelser af videnskabelig natur som, om de ikke er
 nedarvede,
 så i det mindste stammer fra elskelige, medsammensvorne laugsfæller
 i det værksted der betragtes som en nøgle:
 nøglen, aktiv i låsen, aftegner et O,
 endnu tvetydigt o og O ([o] og nul).
 Der mangler, som tegn på engelskhed, et s i GEORGE V,
 men der er to l'er i de Gaulle, som var tostjernet, men stationen hedder ikke
 CHARLES DE GAULLE-ÉTOILES.
 Ordet "sølvkopi" beriger et fotografi.
 En plakatoptklæber erstatter en plakat på PORTE MAILLOT.
 En linie af lysstofrør i mørket. Digtet er tid.
 Det er tid, og det er den mest overlagte ødselhed
 man kan tænke sig. Her er min tredje Seine
 og, næsten med det samme, den første tissetrang. En endestation.

Der er seks hænder foran mig, og otte ringe.
 To hænder fletter fingre som byen,
 blander hud og metal
 og i munden slimhinder og elfenben.
 Jeg har ikke barberet mig til morgen, hvorfor ikke?
 når nu dagens første sælger af *På gaden* er nybarberet.
 Nægter at lukke og slukke for sengen med en kold, dobbeltbladet klinge,
 også selv om jeg netop gerne ville have været aldeles ulastelig.

Det er umuligt i ramme alvor at føle
at man så meget som begynder at være ved at have udtømt et parisisk sted, som een
sagde,
eftersom gennemløbet eller perceptionen ikke lader sig reducere,
men tidobler, hundredobler, opformerer
de virkelighedskerner der endnu kan spire efter man har ædt det første gode af
frugten.
Ethvert sted er rigt, og Drouot spreder arvegodset for alle vinde.

Jeg har ikke tid til at drømme om andet end digtet.
A-hvad? Efterlader De Deres tunge i et glas vand på natbordet om natten eller når De
sover til middag?
"Det' noget lort og gi'r stress at tigge!" Ikke nok med at jeg ikke gav ham noget,
men jeg stjal også hans sætning for at lave en halv verslinie,
ja, *lave* en halv verslinie med den og ikke *placere* den i en halv verslinie,
for hvad er den halve verslinie ud over den stjalne sætning?
Hverken græs eller grønt ved CHEMIN-VERT.
Poesien har meget mindre brug for grønning end f.eks. drøvtyggerne...
klorofylofil
ligger ikke på dens palet,
og det er ikke som digter jeg gerne tilberedte grønne salater,
forsigtigt vendt i citronsaft og olivenolie.
Og alligevel forestiller jeg mig ikke bare digteren som kålhoved,
men også som flaskehals: flaskedigte lader sprogpopperne springe
og hvem ved, de muntre vel også op, selv uden at handle om Naturen.
Med arme og ben hengiver jeg mig
til den regelrette skrivning af en bog.
Og det er med løftet hoved jeg lader min trætte ryg køre forbi stationen LIBERTÉ,
hvor jeg i et par sekunder, paf!, får solen lige i hovedet,
på vej over Marne.
Jeg kommer i tanker om den meget lange og meget udmattende gang i potaskeminen i
Wittelsheim,
som jeg engang gik igennem som turist for at kigge på det der næsten er fortid.
For enden af gangen var der mænd som havde hjemme der, i færd med at bryde
verdens årer
og som lod saltet dække de firfarvede nutter der var klæbet op på donkraftens stål og
som de måske slikkede på når vi besøgende vendte ryggen til.

Jeg går ikke hurtigere i marchretningen.
Jeg ved ikke om jeg går hurtigere, men jeg spilder ikke tiden.
Der var et møde for at beslutte at der skulle hænges neonlys op i metrotunnelerne.
Jeg har stadig den Purcell jeg hørte, *live*, lige før i LA DÉFENSE, i min
lydhukommelse
og kassen med de to næsebor fra reprisen med lukket mund.
Her til morgen leder *Libération* efter fru Wangs hoved

for at genforene det med dets torso, i en kiste eller først i en skuffe på lighuset, så vidt jeg altså kan aflure min nabo indlandsstoffet.
 Stationen PORTE DORÉE, som jeg kæder sammen med ARGENTINE, ikke en kat på perronen, ikke en rotte, ikke en kunde, og dog er toget standset med den største høflighed af verden, verden, min verden, som i et passende antal tilfælde overholder sine forpligtelser. I tunnellen overvejer jeg hemmeligheden bag visse instrumenthuse. Som det dog alt sammen er regelmæssigt, begærligt lad de sete tings kærtegn vare ved og ved, lad også den seende dovent se sig selv reduceret til at være genstand for kærtegn!

Blandt mine ledsagere er det den (for tiden) langt mest gakkede der siger at verden sgu' er fuld af folk der har gak.

Den triste, bløde Badoit-pæretærte under jorden på BASTILLE har ikke så meget som gjort mine til at give mig et kick. Jeg spiste den som når man kommer til at sluge en vattampon, lige den måde jeg ikke bryder mig om at skulle læse en bog på. Det dobbelte, rystede spejlbillede af min tekst i sécurit-ruden ser ud til at arabisere den, læseretningen, den vej flaget vender og bogstavernes tegning. De underjordiske haver på SÈVRES-BABYLONE har grønmalede perronbænke. Ah, grønt! Den satans grønne farve vi ikke har bedt om! Er mælkebøtterødder grønne? De rødder vi sut-ter på, når vi har tegnet den sidste kontrakt, den med kælderens. Er der en særlig metrolinie til de fortabte sjæle, til spøgelseme? PÈRE-LACHAISE, SAINT-VINCENT, MONTPARNASSE, INNOCENTS, BAGNEUX, PANTIN, PASSY, med garanteret forbindelse til Ofelias og Yorricks enge. Der har måske aldrig været en fyldt kiste (eller en tom) ombord på et metro-tog. På spøgelsesstationen MIRABEAU virker det som om metroen letter. En høj blondine gaber og ser ud til at tvivle på ringfingerringens kostbare virkelighed. Endestationen er uden nerve.

Jep, det lem har gigt, afholdt af både børn og japanere, men afstanden mellem BOULOGNE-JEAN-JAURÈS og MICHEL-ANGE-MOLITOR er meget længere end de fleste af mine mellemrum! Yderst alvorligt! Se, her kommer MIRABEAU, den MIRABEAU, jeg lige har set uden at standse. Denne gang standser vi. Jeg skifter på JAVEL.

Mærkeligt sted. Afgjort en smuk opstigning, oven over MIRABEAU, noget der i kvalitet kan sammenlignes med rundingen på LA RAPÉE.

Satte i gang i morges klokken 5:30,
toget ventede, endnu sovende, ved perronen på RÉPUBLIQUE og dets befolkning
var mere forskelligartet end jeg havde regnet med: den sædvanlige andel
af visse kategorier som kan skelnes med det blotte øje.

En afrikansk kvinde
er stået af, mørk i sine farver hvor lyset har hjemme.

Allerede seks timer, kun seks timer, tiden får man ikke ram på,
gamle pram der trækker på skuldrene når man er så fræk at bede om en spurt.
Brænde ventetiden af ved at prøve at brænde tiden af: forfængelighed,
forfølge øjeblikket, den fotograferede scene.

En plakatooplæber står midt i sine nedrevne plakater som en hejre i sin ødelagte rede,
mens benets fordobling modsiges af den krydsede stilling,
der gør knæet bærende og benet fritbærende,
moderbenet og dets baby.

Så snart man har fået øje på den, verden, må man lade den fare
uden at regne med det sammes højst usandsynlige genkomst.
Strengt taget er der altid kun sammentræf
eftersom man twister den lidt for ligefremme ret med saltet,
med en luksus af krydderier, det ernæringens clinamen som gør kogekunsten.
Kalvehoved vinaigrette, jeg venter nogle timer.

Plakatens paradís
påstår at det er til salg for en rimelig pris: det er Det fjerne, Det evige Østen,
ja, fortærsket som evigheden,
som metroens døgnflue fint kompenserer for med sine små skridt.
Den drejer nu alligevel! Hjulene er i gang.
En kommen og gåen i regelmæssig fart.

Der er linie ottes piftende sang som en blind må kunne genkende blandt alle andre
og som de sende har i erindringen,
passivt, uden tvivl, men før eller senere bliver den vækket af sangen, som droslerne i
Combourg.

Derhenne i vognens anden ende klør en skaldet mand voldsomt sit æg med begge
hænder.

Hen over de grå stænger kan jeg kun se hænderne og scenen:
danserinder i dobbelt hastighed eller myrer som har travlt med at gøre en ende på et
kadaver.

Klø sig, klø sig... man kan sige hvad man vil, det er arbejde altsammen!
og det er det platanens frugt bliver brugt til.

»Hver måned hos Deres bladhandler«
er der et bestemt magasin om ejendomshandel.

Pierre (en anden Pierre end den første) ville løfte pegefingern på dette sted,
en hensigt jeg deler nu hvor digtet er ved at være der.

Centrum i denne verden
 er lige så bevægeligt som vaterpassets luftboble.
 Centrum, ser jeg det ikke snarere oven over mit hoved,
 lodret over mit kraniums sammenvoksning?
 Centrum, dvs. hvor jeg er på vej hen.

Her er jeg igen en tre liniers tid i onkel Frieses apollinske domæne,
 min kartograf Pierre Rosenstiehls onkel. Onklen var arkitekt,
 ingeniør, på linie 6, da århundredet endnu var ganske ungt.

Det er selvfølgelig svært
 som kvinden over for mig at læse en bog, der hedder *Skønheden*,
 uden at have tillid til sin egen, men det ser ud til at gå...
 Bogen er ikke ny, brugt brugsbog, været meget rundt, ofte lånt ud,
 mange hænder har smittet af på kanterne.
 Helene spiser og stanger påny tænder.

Jeg er ikke ventet,
 for enden af linien er jeg ikke, ventet
 er det af ingen at jeg skulle slide på den fælles ejendom, på sædet, sædet og mine
 private
 bukser uden at have flertallets grunde til det,
 endda en lille smule helt uden grund.
 Vinden fra vinduet som når mig er ingen rigtig vind,
 det er blot forskydningen af masse der rusker op i luften, lugten af
 en demiurg som føler sig i stand til at airconditionere alting.
 Et barns uforudsigelige krop,
 som også mangedobler sine fangarme, frygteligt, og jager
 klørene i låret på hvemsomhelst, den krop
 kan ikke lide metroen, det er klart, for metroen er en oplyst
 tunnel i en mørk tunnel.
 For at holde af metroen må man gøre sig til en tunnel,
 en russisk dukke som er bevidst om noget der er mindre end den selv og som hedder
 spiserør, hulvene, tyktarm,
 thi lortet er det udelelige.
 Ovennævnte barn sutter på sin tommelfinger.
 Jeg er tørstig. Og dog får tørsten mig ikke til at stå af. For tørsten
 må opvejes af lidt (eller megen) strenghed
 som lægges i bygningen af et digtskib
 der snart bliver søsat i en tarm, vinkelret på Seinefloden.
 Nogle sølle centiliter sort blæk koncentreret i min filtpens rør
 forvandler sig
 gennem sien og de to J'er
 til dette som kun er næsten intet, hvilket ikke er meget,
 men noget andet end sutten der som en provokation hænger og dingler fra den

sekstenårige piges taske,
hun gumlede løs, da hun stod af på MARX DORMOY.

Det delikate øjeblik / jeg forudså i det første
af mine metrodigte (sidste vers), er oprundet.

Så må man, ideelt set, sørge for en midter-
cæsur fra en klassisk aleksandriner, også selv om verset ikke var støbt i denne form inde
i hovedet (markeres ved en skråstreg).

Tavsheden...

man ville ønske man kunne tale med om tavsheden, ligesom man tror man kan kaste
lys over skyggen.

Men stilheden er en stav der kan vende tilbage,
til tider uventet lynsnart,
uventet af dit ansigt med den beregnelige modstandskraft.

Så megen bebrejdelse kredser om tavsheden
at det bliver ønskeligt at bryde den, men med omhu,
veltalenheden må studeres, skærverne sproget hviler på og komedien,
hovedpuden, divanen, drinken, mikrofonen,
tilpas megen levemåde til at kunne betjene en telefon.

Man skal ikke underkende indføringen i bugtalerkunsten, studiet af et fremmedsprog,
eller være uopmærksom på hvordan sproget kommer til barnet.

Vi passerer under Seinen uden at være os bevidst at vore smerter
bliver vakt af fugtens nærhed.

En mand læser et flyveblad der ligger på gulvet, uden at samle det op.
Underskrevet af P.C.F og J.C.

Kort forinden: S.D.F./S.V.P.,[†] med tydeligt tegnede punktummer.

Det er sådan menneskene er i bevægelse
og ikke sidder stille på værelser
og våbnene forlader deres holdere.

Beviset på at det er ens eget territorium er at man kommer der. Det spidser først til
hvis man tager for meget,
tager plads op. Fra dét øjeblik
er denne siddeplads min
og to, så tre, så fire gør den afgjort mere komfortabel.

Fugt og tørst

er min tiggerposes to vedhæng.

Nitten år og samler ind, det kunne være hans navn hvis man skal tro ham selv,
navn, anbefaling, bestemmelse.

En kvinde samtaler med en plakat på perronen: dette er allerede forudset af plakaten
eller endnu bedre: den beder om det.

Alt det der kalder på en kommentar.

Man kan ikke se havet ved CHÂTILLON-MONTROUGE, i øvrigt heller ikke
 noget lille slot,
 det er blandt de ting som lader sig fastslå med sikkerhed.
 En taske fra »ZAYAZ« befinder sig i armene på en vestinder,
 hvis egen hals sidder fast i en gylden jomfrus kædebehængte arme.
 Et metrorøvereri hvor man bad om alle smykkerne i en hel vogn ville måske ikke være
 nogen dårlig forretning!
 Åh, dagslys! som jeg ikke længere turde drømme om
 med solskin, skønt svagt.

Jeg har nægtet at holde pause, er sprunget på igen,
 samme perron, uden at vente, på linie 13 som ikke hedder linie 31 i den anden retning
 og det er en skam.

Palindromet er skeptikerens luksus.
 »Mindst atten turister er blevet dræbt ved et attentat i Kairo«, skriver *Le Monde*.
 Hvad gør man ved overskuddet fra deres returbilletter?
 Dagens vægt, rotationspressens stød,
 avisen tynger een ned, ligesom digtet.
 At lave eet om dagen ville være en bedrift, der er bare det at jeg ikke er interesseret i
 bedrifter.

Jeg vil blot arbejde støt.
 Den virkelige bedrift er de otte timer på kontoret hver dag eller otte timer ved
 drejebænken eller bag kasseapparatet!
 hår der skal klippes, pomfritter der skal drænes...
 I aften kommer jeg ikke til at have noget tougersskæg.
 Det har ikke forandret noget at jeg har lagt timerne i håndjern,
 givet tiden hætte på,
 det har ikke skænket tiden talens gave.
 Den får ikke noget at sige, intet at klage over,
 og LA FOURCHE hælder mod ASNIÈRES-GENNEVILLIERS.
 Jeg ville kun spise lige nu hvis jeg havde tid og en dug.
 Sølvtøjet er jeg så privilegeret at kunne tænke mig til.
 Ingen bank opbevarer tid.
 Eller når den gør det, i en fortælling, er Djævelen bankmand.

Hvis jeg ikke tager meget fejl er det fjerde gang jeg – kan se at jeg – krydser Seinen.
 Verdenshistoriens første bro må være blevet revet med af vandet, vinden eller
 fejlregninger.
 Verdenshistoriens første floder må være blevet mødt med almindelig vantro
 som da den første fisk på land mødte den første sne.

Det er den første strækning hvor jeg må stå op og skrive, men det varer uden tvivl
 ikke så længe.

Se, nu sidder jeg ned. Tegn
 på at byboer spreder sig, selv hvor de er samlet.

En knægt har skudt en kineser af på perronen.
Et hold med seks slipse mænd på inspektionstur er steget op i vognen, med notesblokkene fastklemmt og lommeregnerne fastgjort til skriveunderlaget.
De udfylder rubrikker og betragter uden at forstå min konkurrerende blok.
Iblandt dem ses omhyggelige folkevalgte.

Jeg trækker på puklernes reserver som den gamle kamel jeg er.
Der er stadig et tilstrækkeligt stort antal ord og vendinger jeg endnu ikke har brugt i dette digt
til at jeg kan forblive i den overbevisning at jeg opfylder min plan, til randen.
Det er først da jeg efter at have spillet regnorm så længe vil drikke en eller anden saft som jeg igen bestiller fra safternes rundgang, de skænkede, de pressede, de blandede, dekokterne, afkogene, koncentratene, de gærede og de pasteuriserede.
Sandt at sige er der et andet sekret jeg heller ikke ville spytte på.
I øjeblikket er det LIÈGE, vidtåben for offentligheden,
mens jeg i dette øjeblik skriver godt inde i min ellefte time.

Fjorten nætters prøvetid på en madras!
Man burde kunne slide den op på fjorten nætter hvis man var flere om det... og på fjorten dage...
I dag er en dag hvor jeg hverken har talt i telefon eller svaret eller ringet op eller vendt timeglasset,
set efter hvad klokken var, jo, men uden håb om at kunne ændre på det.
Dette digt udmåler tiden parallelt med kilometrene som med sin eneste tyngde / det måler med alle *dets* arme sanser.

Man må lave endestationen om til den første på et øjeblik, især når der ikke engang er en læskedriksautomat som alibi for at standse op i fem minutter.
Ligeud på den næstsidsde tværstrækning som passerer ikke langt fra hvor jeg bor med den største ligegyldighed fordi den time endnu er fjern da jeg objektivt vil være blevet færdig. Det svære ved denne udmåling er opmærksomheden, måske for maske, dosis for dosis, række for række, een for een, med absolut målerbevidsthed om hver enkelt, hvilket gør at tiden aldrig bøjes subjektivt
og at den er spærret inde i metronomen.
Forestil Dem at vækkeuret ringer hvert kvarter, at metroen standser hvert femte minut, søvnen ville kunne snige sig ind i siksakløbet hvis det bare var regelmæssigt.
Måske ville anarkiet besejre den.
Over for mig lovsynger en pige sin navle og sine trusser på vej hjem fra gymnasiet med sin kæreste der ligner en digter.

Utvivlsomt har han somme tider en sær og pikerende drøm,
 og det er lige hvad hun ønsker sig, så hun taler om hudfarvede strømpebukser.
 Og jeg kan ikke se hvordan jeg skulle kunne skrive noget uden at snylte på deres kurren.
 Eftersom han er stået af tier hun stille. Eftersom hun tier stille leder jeg andetsteds
 efter substansen i digtet om den der udtømmer sig.
 Jeg er et mineral der sveder dets sidste dråber,
 sneglen der netop har maven siddende i hælen, men uden sult.
 Mit digt for et vandhul? Nej, nej, så langt er jeg ikke. Jeg ser jer komme...
 Kynikeren har forventninger som aldrig bliver skuffet,
 han som uuskuldigt gør gældende at han har været overalt.
 Skønt uventet, velforberedt, kan et øjeblik besidde en fuldkommenhed
 af dem der gør at man på ny stabler livet på benene, stabler dets brædder, stabler disse
 vers.

Skulle dette distikon stiles til nogen
 så skulle jeg mindst, hvad jeg ikke er, være udstyret med postkasse og konvolut.

Det korteste tog, det kortere, det kørte.
 Kortet selv bliver ideelt,
 retlinet violet.

Når man på PORTE DES LILAS venter på toget mod MAIRIE over for seks
 monokromer har man virkelig lyst til at trykke stop.

I netværksoptimeringen, sådan som Pierre Rosenstiehl har brygget den sammen for
 mig
 (køre gennem alle stationer, med færrest mulige gentagelser og færrest mulige skift, af-
 gang på RÉPUBLIQUE, ankomst på RÉPUBLIQUE),
 er der en virkelig fin lille ting som jeg kører henimod i denne strofe
 og som gør at der bliver en kort strækning
 tilbage som jeg ikke er kørt igennem, for det at gennemkøre den
 – mellem RAMBUTEAU og HOTEL DE VILLE –
 ville ikke have bibragt mig andet end at jeg så havde kørt på alle strækninger (og jeg
 havde ikke udtrykkeligt bedt om at gennemkøre alle strækninger)
 uden tanke på / at nå en station
 mellem dem der på det tidspunkt ville have manglet.
 Så, nu er jeg der. Jeg vil se særligt opmærksomt ind i tunnellen.

Og den som ikke længere ved om han er ål eller laks
 bevæger sig opstrøms mod RÉPUBLIQUE der strækker sig ud over Republikken,
 pladsen og digtet.

Jeg kan dårligt kende mig selv igen på JACQUES BONSERGENT. Er jeg blevet
 gammel?
 Jeg vil prøve at spørge Raymond Queneau ude på næstsidste stop.

Det trækker i nakkemuskulaturen på den måde jeg kender så godt når jeg har kørt nogle timer i bil.

Det ser ud til at jeg kan registrere flere kys klokken seks om aftenen end om morgenen.

Det er meget tydeligt. Derudover er der to slags kroppe klokken seks om aftenen, dem som er prøvede af at have arbejdet og så de intakte.

Jeg bilder mig ind at tilhøre de første.

Med den forskel at de prøvede kroppe dér er holdt op med at arbejde.

Jeg har stadig næsten hundrede vers tilbage.

Så vidt jeg ved er der ingen kultsteder i metroen, så længe det varer, og det ligger mig fjernt at lave eet ud af denne station.

Jeg foretrækker at hilse på dén stump kanal med dens fabrikker som ligger lidt i ruiner.

Til højre: det sted togene på denne linie bliver vasket.

Tunnellen er den samme som sig selv og de andre.

Hvis man vil have at ørenringene skal blive lagt mærke til må det ydre øre somme tider holde håret tilbage.

Bøgerne er vidtåbne og anseelige i tal.

Denne strækning er en nødvendig afstand i tid, som Jane Austen og Pierre Bellemare lader glemme nær ved mig.

Til min behagelige overraskelse lader linie 7bis mig stifte bekendtskab med en togstamme som går ud i eet og har høje vinduer.

Det havde jeg ikke ventet, endnu et perspektiv jeg ikke regner med behager musikanterne: hvordan skal de kunne samle ind hele vejen?

Jeg tror aldrig jeg har taget denne linie,

som løber rundt om engen uden at der egentlig sker noget bortset fra den lange pause der passer sig for en station toget udgår fra (som samtidig er endestation).

Det er et fremmed territorium her, en underjordisk landsby,

stationerne fordelt med beroligende karrighed,

det ligner nærmest fritid og en weekend på landet,

tunnellerne uden neonlys, men med fortidige elpærer.

Man står jo af i vildmarken.

Hvor denne udtømmende rundtur dog virker langsom og omstændelig her!

Jeg véd godt hvorfor; jeg véd det er forberedelsen

til det længste åndedrag, tror jeg, rekorden med linie 7 som jeg i øjeblikket

skal nå den spidse ende af, før jeg gennemkører den

fra nord til syd / med forgreningen i syd.

Dér, kortet, det er byen og dens opland,

navne i sluttede rækker: ikke skyggen af et ekstra navn ville kunne sniges ind.

Een er såret i hånden / det gør ondt (i hjertet, måske).

Her og nu begynder forgreningens lange march.
Den er 19:30, jeg har været på banen i fjorten timer.
En køn blå hat gift med en tung sort hat af Hassidim-model,
dobbeltegnet: det barberede hoved med de to hovedbeklædninger og det lange
papillot-skæg.
En krop der koger. Ved siden af er der ben der ånder,
en bjergbos kinder, måske tilhører de en kommunal gartner.
Jeg kender ingen aktivitet som ikke kunne give anledning til had,
ingen aktivitet og ikke engang, hvis det skulle være, nogen påklædning.
Hvis nu digtet kunne gøre en sekterisk forvrænger rasende,
eller en læser som ikke havde ladet sig fange ind...
men som en anden lille kop kaffe løber det igennem hvor det nu løber igennem og løber
ud til sidst.
Det har ikke øvet andet end øvelsens forløb,
hvori jeg placerer alt det jeg kalder meningens kornethed.
Hvis man kan forestille sig at blive ved indtil hånden fejler
eller kortet over ruterne til sidst også mangler, slipper op,
så er det fordi ordet, som det per definition ikke er nødvendigt at besvare for at
bevidne er blevet hørt,
ikke er blevet kastet tilbage af de glatte vægge helt sådan som det var,
men må have indsneget en smule af sig selv i den porøse sten
og dermed bidraget uvurderligt til jordskorpens
forandring.
Der skal stålsat mod til
at sige 'tud' til finansverdenen,
brænde hele sin kapital af med mindre der er chance for at høste en gevinst,
i hvilket tilfælde man overfører det altsammen.
Der er ikke mere at sige skønt der stadig er vers tilbage
som kan brændes af i den hvide kamin.
Bagefter taler vi om plasticposens blå farve, den samme som i de lysende bogstaver i
VILLEJUIF-LOUIS ARAGON,
eller tulipanens gule, den samme som i de lysende bogstaver i MAIRIE D'IVRY.
Efter nogen tøven – og en lodret selvmodsigelse – har forgreningen valgt den
sidste af de to.
Det er nu mig det samme.
Den ene, den anden, begge to, finder sted.
Det er ikke tid jeg mangler.
Det er ikke travlt jeg har.

Her hersker kasketterne.
Baseballkasketter der skjuler øjnene,
øjnene der ikke har succesrigdommens styrke.
Glæden er ikke til stede, kun mellem to hænder af forskellig blodtype
som, når det er sagt, ville gå med til en blodtransfusion.

Den her lidt lange spadseretur
og det her ikke så lange digt (med mindre man læser det mens man selv kører gennem
hele metroen)
nærmer sig slutningen, i det mindste
kommer jeg ikke længere ud i udkanterne.

Da Blaise Cendrars efter at have været i Harbin overvejede
endnu en gang at krydse tærsklen til den *Hurtige Hare*,
var han uden tvivl ældet af rejsen – en anden ville skille ham
ved en arm. Hvordan efter en rejse vide hvad det var man ville have flyttet om på?
efter en *ordnet* rejse vide hvad det var man ville have lavet uorden i?
Det står sandsynligvis skrevet; det er mindre sikkert det kan læses.

Jeg havde forberedt hvad jeg ville sige til eventuelle bekendte jeg måtte være stødt på.
Jeg ville forklare at jeg midlertidigt ikke var i stand til at tale med dem.
Men jeg har ikke mødt nogen det var nødvendigt at give en forklaring.
Set to personer hvis ansigter jeg kunne sætte navn på uden overhovedet at skulle
sludre.

Ind kommer en mand med snowboard,
een der læser *Le Monde*,
en kvindelig læser af samme,
en udmattet sportsmand der er som genfødt efter sin indsats.
Klokken er 21:05 eller 21:06.

Note

1. Parti Communiste Français (kommunistpartiet), Jeunesses Communistes (ungkommunisterne),
Sans Domicile Fixe (hjemløs), S'il Vous Plaît (vær så venlig). Oversætterens note.

På dansk ved Peter Borum

© Jacques Jouet og P.O.L.